

מ"ת (באר שבע) 65574-11-15 - מדינת ישראל נ' ס' א'

מ"ת (באר-שבע) 65574-11-15 - מדינת ישראל נ' ס' א' מחוזי באר-שבע

מ"ת (באר-שבע) 65574-11-15

מדינת ישראל

ע"י עו"ד אלכס דרנביום מפמ"ד (פלילי)

נגד

ס' א' (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אורי בן נתן

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[28.12.2015]

כבוד השופט ישראל פבלו אקסלרד

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום בעבירת הריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם הבקשה שלפניי להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. המשיב טוען כי הראיות בתיק החקירה הנן נסיבתיות בלבד (על כך אין מחלוקת) וכי אין בהן כדי להוביל למסקנה הגיונית אחת בדבר אשמתו. על כן סבור הוא כי לא קיימות ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום.

כתב האישום

1. המשיב הוא בנו של פ' ה' (להלן: "פ'") ואחיו של ח' ה' (להלן: "ח'") וכולם מתגוררים באותו המתחם. ג' בת ה-14 היא בתו של ח' ואחיינית של המשיב. מ' ה' (להלן: "המנוח") הוא קרוב משפחה רחוק. סכסוך התגלה בין משפחת המשיב לבין משפחת המנוח על רקע הצעת נישואין של המנוח לקטינה ובשל חשש לפגיעה של המנוח בכבודה של הקטינה ומשפחתה.

2. נטען בכתב האישום שהמשיב החליט לפגוע במנוח ולגרום לו לחבלה חמורה, נכות או מום. ביום 12.2015 הוא יום פטירת המנוח, הגיע המנוח למכון לשטיפת מכונות ב***** ומסר את רכבו לניקוי. גם המשיב הגיע לשם והוא הציע למנוח לנסוע עמו למספר דקות, בתואנה כלשהי, המנוח הסכים ועלה לרכבו של המשיב כשהוא מותיר את רכבו במקום השטיפה. נטען שהמשיב הסיע את המנוח אל השיג של המשפחה וכי סמוך לאחר מכן, הוא דקר אותו באמצעות חפץ חד מספר רב של פעמים, בחזה, בגב, בזרוע, בירך, הכל כדי לגרום למנוח חבלה חמורה, נכות או מום, כשהוא מודע לאפשרות שהדבר יגרום למותו של המנוח וכשהוא אדיש לכך.

3. עוד נרשם בכתב האישום כי המנוח דימם וכי א' וע', בני משפחה של המשיב, הגיעו לשיג ופינו את המנוח ל"*****", מעין מקום לרפואת חירום ב"*****", באמצעות הרכב של המשיב. המשיב נמלט מהשיג, נטען. לא' וע' נמסר כי אין רופא במקום והם התקשרו למד"א. פרמדיקים הגיעו למקום, טיפלו במנוח וקבעו את מותו. מותו של המנוח נגרם בשל נזק חמור ללב והלם תת נפחי בשל איבוד דם רב, זאת בעקבות הדקירה בחזה. הדקירה בגב חדרה לריאה השמאלית וגרמה לתמט של הריאה ובכך תרמה להחשת המוות. במעשים אלה, נטען, גרם המשיב במעשה אסור למותו של המנוח כשהוא מודע לתוצאות אפשריות של מעשיו.
- טענות המשיב
4. סנגורו של המשיב טען כי אין ראיות לכאורה לכך שמרשו הוא זה שפגע במנוח. נטען כי לגבי רוב הראיות אין מחלוקת, אך מצויים אנו בתיק בו כל הראיות הן נסיבתיות. על מנת להרשיע במצב דברים זה, על בית המשפט להשתכנע כי המסקנה ההגיונית היחידה היא שהמשיב הוא זה שדקר את המנוח. סכין לא נתפסה, אין עד ראיה ואין מצלמה שתיעדה את הפגיעה במנוח.
5. טען הסנגור כי אין מחלוקת כי קיימות נגד המשיב ראיות מסבכות, שהרי הוא הסיע את המנוח מנקודת השטיפה של המכוניות אל השיג ושם נמצא המנוח כשהוא מדמם ומשם לקחו אותו א' וע'. במצב דברים זה, על המשיב לתת הסבר למה שקרה וכך הוא עשה. טען הסנגור כי הראיות הקיימות, די היה בהן לשלב מעצר הימים, בבחינת ראיות שמקימות חשד סביר, אך אין בהן משום ראיות לכאורה לאשמה.
6. טען ב"כ המשיב כי מרשו אכן נעלם למשך עשרים יום, אך הוא נתן הסבר לכך: היות והוא זה שהסיע את המנוח אל השיג, יחשדו בני משפחת המנוח כי המשיב הוא הרוצח וינסו לנקום בו, כמנהג בני העדה הבדואית. נטען שהמשיב לא ברח מחשש מהמשטרה. בעניין זה ביקש הסנגור להדגיש כי ע' וא' גם הם ברחו לאחר שהביאו את המנוח ל"*****", הם לא אותרו עד היום ואולי להם יש ממה לחשוש.
7. עוד נטען כי המשיב לא שמר על זכות השתיקה, פנה ביוזמתו למשטרה כשחזר ונודע לו כי מבקשים לחקרו, והוא מסר גרסה מפורטת, מבלי שביקש לשוחח עם עו"ד קודם לכן.
8. ב"כ המשיב ביקש להדגיש כי מסרטון מצלמות ההבטחה במכון לשטיפת מכוניות עולה כי המשיב לא לקח את המנוח בכוח אלא הוא נכנס מרצונו לרכב של המשיב. קיימות גם עדויות של עובדים כי המנוח והמשיב לחצו ידיים. נטען שהמשיב ביקש מהמנוח עזרה בהנעה של טרקטור מסוג שופל שנמצא אותה עת סמוך לביתו של המשיב, מרחק נסיעה של מספר דקות ממקום שטיפת המכוניות. נטען שהמשיב נשאל בעניין זה והוא השיב כי המנוח הבין בנושא. למשפחת המשיב עסק גדול של טרקטורים, בבעלותה 15 כלים והמשיב אחראי על תקינותם. נטען כי מחומר הראיות עולה כי אכן המנוח התמצא בתחום.

9. הסנגור הפנה לגרסת המשיב לפיה לאחר שהגיע לשיג יחד עם המנוח, הוא הלך לביתו להחליף בגדים כדי לטפל בטרקטור וכי המנוח לא עשה כן כי הוא אמור היה להדריך את המשיב ולא לבצע בעצמו את העבודה. המשיב גם סיפק הסבר משנשאל מדוע לא הוריד את המנוח ליד הטרקטור, באמרו כי המדובר באורח ולכן הוריד אותו בשיג להמתנה. הסנגור טען כי אין חשיבות רבה להבדל בגרסאותיו של המשיב, כאשר באחת מהן הוא אמר כי כאשר הלך להחליף בגדים, הוא שיחק עם ילדתו ובאחרת אמר כי שתה תה. הסנגור טען כי הסברו של המשיב לגבי מה שהתרחש כאשר חזר לאחר החלפת הבגדים הנו סביר: הוא ראה טרקטור מתרחק מן השיג וכשהגיע לשיג ראה את המנוח פצוע. לכן, לאחר שהזעיק את ק' אחיו, הוא יצא החוצה ועלה על גבעה כדי לראות לאן הטרקטור נסע. הוא לקח את הטרקטור שלו, עלה למקום גבוה יותר כדי לראות את הטרקטור שנסע מאזור השיג. הוא לא ברח מן הזירה. ק' הזעיק את א' וע' שהיו בסביבה וביקש מהם לפנות את המנוח.
10. הסנגור מסב את תשומת הלב לכך שא' וע' מסרו לבחורה בשל שלומית ב"*****" כי המשיב נפל מטרקטור, ומייד לאחר מכן ברחו ולא נמצאו עד היום. הם מסרו גרסה לא נכונה לגבי האופן שבו נפגע המנוח.
11. נטען כי אשתו של המשיב נחקרה ואישרה את גרסת המשיב לגבי החלפת הבגדים והצורך לתקן טרקטור. היא מסרה לחוקרים את הבגדים שהמשיב החליף ועל אלה לא נמצא DNA של המנוח וגם לא כתמי דם.
12. הסנגור הפנה להקלטה של שיחה שנעשתה במסגרת תרגיל חקירה בין ח' לע', אחיו של המשיב וטען כי שניהם היו עצורים וגם אם אחד מהם אישר כי המשיב מעורב, הרי לאור העובדה שהם נעצרו באותו היום והמשיב לא נמצא, ברור שיחשבו שהמשיב מעורב. נטען גם כי התמליל אינו מלא ואינו משקף את כל הנאמר בשיחה שהוקלטה. הסנגור הדגיש כי בהמשך השיחה, ע' אמר לח' שישחררו אותו (את ח') וכי מישו ייקח על עצמו את התיק. יש בזה כדי להרחיק את המשיב מהאשמה. יש בזה כדי להפליל את ח'. ע' וח' לא נחקרו על שיחה זו.
13. המשיב מסר בחקירתו, כך נטען, כי לאור המתיחות שנוצרה סביב הצעת הנישואין של המנוח לקטינה, הייתה החלטה במשפחה שהמנוח יתחתן עם אחותו של המשיב. אם כן, אומר המשיב, מדוע עליו להכות או לדקור את המנוח, שהרי הוא זה אשר אמור להתחתן עם אחותו של המשיב? בעניין זה מפנה הסניגור גם להודעתו של אחיו של המשיב, ע' אשר גם הוא מסר שהמנוח היה אמור להתחתן עם האחות.
14. הסניגור מציין, כי אם המשיב היה מבקש לפגוע במנוח, הרי לא הגיוני הדבר כי ייקח אותו אל השיג של המשפחה. כן נטען, שאין כל ראייה וכל אמירה בחומר הראיות שהמשיב היה מעורב עם כל אלה אשר היו אחראים למתיחות בין המשפחות. יכול היה המשיב שלא למסור גרסה, אך בהגנתו הוא מסר גרסה שהיא ראייה נסיבתית אשר מסבכת אותו. מכאן כי המשיב לא חשש, שהרי לא הוא אשר פגע במנוח.
15. הסניגור ביקש להדגיש כי המקום שבו נפגע המנוח הוא מקום פתוח, השיג הוא פתוח, אין גדרות וכל אדם יכול להיכנס ולצאת מהמקום ללא בעיה. במקום לא נמצאו סכין וגם לא דם או טביעות אצבע של המשיב. על כן, יש לומר שלא קיימות ראיות שמספיקות להרשעתו של המשיב ויש להורות על שחרורו.
- טענות המבקשת
16. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים לגבי רוב רובן של הראיות, לכן התמקדה ב"כ המבקשת בטענות בנקודות מסוימות שיש בהן כדי להצביע, לטענתה, על קיומן של ראיות לכאורה ומשום מענה לטענותיו של המשיב.
17. טוענת המבקשת כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב הוא שביצע את עבירת ההריגה. המשיב הוא זה שלקח את המנוח אל השיג ופגע בו שם. נטען שאין משמעות לטענה שהמשיב לא היה לוקח את המנוח אל השיג שלו, אם היה מבקש לפגוע בו, שהרי אין המשיב מואשם ברצח אלא בהריגה, וזאת בהעדר ראיות על כוונה לרצוח את המשיב.
18. לעניין טענת המשיב כי ע' וא' ברחו לאחר שהביאו את המנוח ל"*****", טענה ב"כ המבקשת כי ע' חזר לשיג וק', אחיו של המשיב, נסע עם אותו הרכב חזר ל"*****" וק' גם התקשר לשאול מה קורה עם המנוח ורצה להגיע בעצמו. על כן, ע' למעשה לא ברח מיד לאחר שהביא את המנוח ל"*****". לעניין טענת המשיב כי המנוח התמצא בתיקון של טרקטורים מסוג שופל נטען, שהמשיב בעצמו אמר שהמנוח סייע לו פעם אחת וזאת בקשר עם רכב פרטי מסוג סקודה.
19. ב"כ המבקשת ביקשה לדחות את גרסתו של המשיב, לפיה אחרי שראה שהמנוח נפגע, הוא עלה לגבעה כדי להשקיף לכיוון נסיעתו של טרקטורן שהיה במקום קודם לכן וטענה כי המדובר בגרסה בדויה. המשיב נשאל שאלות רבות וכל העת השיב שאינו זוכר. ב"כ המבקשת הפנתה לסתירה בדבריו של המשיב כאשר פעם אחת הוא אומר שהוא שתה תה וגם אשתו אישרה שהיא הכינה לו תה ובמקום אחר הוא אומר שהוא שיחק עם הילדה.

20. נטען שגרסתו של המשיב לפיה הסיע את המנוח אל השיג וביקש ממנו להמתין במקום, הלך לביתו כדי להחליף בגדים וחזר מן הבית וראה את המנוח כאשר הוא פגוע, אינה עולה בקנה אחד עם פרקי הזמן הנדרשים לנסיעה ממכון השטיפה לשיג וזאת מול שעת ההתקשרות של המשיב לאחיו ק'. על פי טענת המבקשת, מסרטון מצלמת האבטחה שבנקודת השטיפה למכוניות עולה שהמנוח עלה לרכבו של המשיב בשעה 10:55 והרכב נצפה יוצא מ**** בשעה 10:57 ובשעה 10:58 המשיב והמנוח עדיין היו בנסיעה. על פי מחקר התקשורת, המשיב התקשר לאחיו שלו ק' בשלב מסוים, אך אחיו לא ענה ובשעה 11:01, הוא התקשר שוב לאחיו, כלומר שש דקות לאחר שהמשיב והמנוח עזבו את מכון השטיפה, יש כבר שיחה בין המשיב לאחיו ק' שבה המשיב אומר לק' להגיע לשיג. נטען שלא הגיוני הדבר, על פי השוואה לזמנים שבשחזור, כי תוך שש דקות המשיב יספיק לנסוע ממכון השטיפה, יחד עם המנוח, להוריד את המנוח בשיג, לסור לביתו להחליף בגדים, לשתות תה או לשחק עם הילדה ולחזור לשיג ולמצוא את המנוח פצוע. יש בלוח זמנים, כפי שעולה ממצלמות האבטחה ומן השחזור שביצע המשיב עם השוטרים, כדי לסתור את גרסתו של המשיב.
21. המבקשת דוחה את טענתו של המשיב כי הוא ברח בשל החשש מנקמת דם, שהרי חשש כזה קיים היה כביכול גם לגבי אחרים והם נחקרו ולא ברחו.
22. ב"כ המבקש ביקש להפנות את תשומת הלב לכך שהמשיב טוען ששהה בשטח במשך 20 יום, אך לחקירה הוא הגיע עם בגדים נקיים כאשר הוא נקי ומצוחצח.
- ראיות נסיבתיות והנדרש בלשב הדיון בבקשה למעצר עד תום המשפט
23. אין חולק על כך כי מכלול הראיות עליו מסתמכת המבקשת בבקשתה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים, הוא נסיבתי. אין כל ראייה אשר קושרת את המשיב באופן ישיר לפגיעה במנוח. בעניין זה נקבע, כי כדי לגשר בין הראיות הנסיבתיות לבין הממצא העובדתי שמבקשים להוכיח, נדרשת חוליה מקשרת בדרך של תהליך לוגי של הסקת מסקנות. בית המשפט בודק ובוחן אם התרחישים עובדתיים עולים מחומר הראיות ומתיישבים אתו באופן סביר. במידה ובסופו של דבר נותר תרחיש המצביע על כך שנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו והוא בבחינת מסקנה הגיונית יחידה שעולה מחומר הראיות, הרי ניתן יהיה להרשיע את אותו הנאשם על סמך הראיות הנסיבתיות. על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים ולשלול אותם, גם ביוזמתו הוא ועליו לראות האם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות. רק אם המסקנה המרשיעה ההגיונית היא היחידה, ניתן להרשיע נאשם. יחד עם זאת, לא די באפשרות תאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות כדי להביא לזיכוי, אלא נדרש שהתרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי (ראה ע"פ 9439/06 איפרגן נ. מ"י, 01.04.08, פורסם בנבו). כוחה של ההכרעה מבוססת על ראיות נסיבתיות נעוץ בסינרגיה הנוצרת מהמסכת הכוללת, כך שעצמתו של השלם גדולה מסכום עצמתם הבדידה של כל אחד מן החלקים שניצבים בגפם ובנפרד זה מזה (ע"פ 7374/07 רן שמאי נ. מ"י, 16.11.09, פורסם בנבו). ראיות נסיבתיות, אשר לכל אחת מהן כשלעצמה כוח מחשיד בלבד, עשויות להשתלב זו בזו עד כי לקיבוצן יהיה משקל ראייתי מפליל שבכוחו לבסס הרשעה (ע"פ 11541-05 אברהם ענקרי נ. מ"י, 21.08.06, פורסם בנבו). אם בפי הנאשם מצוי הסבר תמים שאינו תאורטי או מרוחק, אלא סביר ומתיישב עם חפותו, לא יהיה די בראיות הנסיבתיות לצורך הרשעה (ע"פ 29/79 סלמאן נ. מ"י, פ"ד לד(2) 118).
24. אשר לשלב הדיוני בו מצויים אנו, נקבע כי תשתית ראייתית לכאורית, גם אם היא מורכבת מראיות נסיבתיות עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים, מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה, ובלבד שהראיות לכאורה, הנסיבתיות, הן על פניהן בעלות עצמה שיש בה כדי להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי הרשעה (בש"פ 8114/06 מחמד אל הוזייל נגד מדינת ישראל, 29.10.06, פורסם בנבו). מכאן כי על מנת להורות על מעצרו של המשיב, ע' להשתכנע כי הראיות לכאורה הקיימות לכך שהגרסה הנטענת בכתב האישום, היא הגרסה ההגיונית היחידה האפשרית לעניין זהותו של מי שדקר והרג את המנוח, הן בעלות עצמה באופן שסביר להניח שהמשיב יורשע בסופו של דבר.

דין והכרעה

25. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובחנתי את הראיות הרלוונטיות, ביניהן סרטון השחזור, באתי בסופו של יום למסקנה כי מארג הראיות הנסיבתיות, אינו בעצמה כזאת אשר תוביל לתרחיש הגיוני ויחיד והוא כי המשיב הוא זה שהרג את המנוח. בשלב הזה, לא ניתן לשלול תרחישים אחרים באשר לזהותו של הדוקר. גם אם המשיב הוא האחרון אשר נצפה בחברתו של המנוח, כאשר למנוח שלום והוא אינו פגוע, אין פירוש הדבר כי בהכרח, על פי הראיות הקיימות, כי המשיב הוא גם זה אשר פגע במנוח ונטל את חייו.

26. לאחר שצפיתי בסרטון השחזור אוכל לומר כי על פני הדברים ולכאורה, תוצאתה של גרסת המשיב היא כי תוך כשש דקות, הוא הספיק לקחת את המנוח מהמכון לשטיפת מכונות, לנסוע לשיג, ללכת לביתו, להחליף בגדים ולחזור חזרה לשיג. תוצאה זו עולה מתוך השוואת תיעוד השעות במצלמות האבטחה מול השיחה של המשיב עם האח ק'. נראה כי לכאורה, לא הגיוני כי יעלה בידי המשיב להספיק ולעשות כל זאת, בשש דקות בלבד. יחד עם זאת, המדובר הוא בראיות המסבכות את המשיב, מעלות סימן שאלה לגבי גרסתו אך לא די בהן, לטעמי, כדי ליצור את האפקט הסינרגטי לגבי הראיות הנסיבתיות האחרות, באופן שתהיה מסקנה הגיונית יחידה בדבר אשמתו של המשיב. בעניין זה עלי לציין שלא הוצגה לי כל ראיה להיותן של שעות ההקלטה המתועדות בסרטוני האבטחה, שעות מדויקות ותואמות את השעה בפועל.

27. עוד אני סבור שאין בעובדה שהמשיב נעלם למשך 20 יום ורק לאחר מכן התייצב בחקירה במשטרה, כדי לחזק באופן משמעותי את עצמתן של הראיות הנסיבתיות באופן שתבאנה למסקנה הגיונית יחידה לגבי זהותו של המשיב כמי שדקר את המנוח. המשיב נתן הסבר בעניין זה והוא כי היות והוא האחרון שנצפה שוהה עם המנוח, לפני שהמנוח נדקר, ייפול החשד עליו באופן מיידי וכי בני המשפחה של המנוח ינסו לפגוע בו. זהו הסבר שאינו חסר הגיון. אחיזה לכך ניתן למצוא, למשל, בעדותו של ח' א' מיום 01.11.15 כאשר נשאל למיקומם של ע' ואיוב והוא השיב "לא יודע, כולם ברחו, לא יודע איפה מנקמת דם" (שורה 42) ובהמשך "אני לא יושן בבית, אני יושן בשטח אחרי הסברים בהרים" (שורה 46). כאשר הוא נשאל לגבי אחיו ס' הוא השיב "לא יודע גם הוא ברח, לא יודע איפה הוא ברח" (שורה 50). גם ע' א' בהודעתו מיום 15.11.15 אומר שהוא הציע לח' הבן של פ' לבוא לביתו כדי להגן עליו מהסכסוך המשפחתי ומנקמה (שורות 230 - 231). עוד אפנה להודעה של א' א' מיום 04.11.15 אשר נשאל מדוע ע', א' וס' לא נמצאים ואי אפשר למצוא אותם והוא השיב "בגלל המקרה של נקמת דם, לא יודע" (שורה 148). ועליו לחזור ולהדגיש: גם ע' וא', הם אלה אשר הובילו את המנוח לקבלת טיפול רפואי, נעלמו כלא היו, עד היום. בהעדר ראיה בעלת משקל אשר תצביע על המשיב שבפני דווקא, כמי שהיה דומיננטי בסכסוך וכי דווקא הוא ביקש לפגוע במנוח, הרי נראה כי הראיות הנסיבתיות הקיימות עשויות לקשור גם אותם ואולי גם אחרים, לא פחות, עם הפגיעה במנוח. ושוב, אני ער לכך שהמשיב הסיע את המנוח לשיג ולסימן השאלה שמתעורר לגבי לוחות הזמנים, כאמור לעיל. יחד עם זאת, לא די באלה כדי להוות את ה"דבק" אשר יצור מארג ראיות נסיבתיות המוביל למסקנה הגיונית אחת ויחידה. החשד כלפי אלה שנכחו במקום, אינו בלתי סביר.

28. אינני מוצא בעובדה שהמשיב לא התקשר למכון השטיפה כדי לתאם את התור, כפי שהוא נהג לעשות בד"כ, משום ראיה עוצמתית כנדרש במקרים כגון אלה. גרסתו של המשיב לפיה הוא החליט שלא לשטוף את רכבו הואיל ומנהל השטיפה ס' א' לא היה במקום, עולה בקנה אחד עם הודעתו של אותו ס', לפיה הוא הגיע בשלב מאוחר יותר. ס' גם מסר שהמשיב, בדרך כלל, מתאם את המועד והוא לא מסר כי הדבר נעשה בהכרח בכל המקרים (חקירתו של ס' א', מנהל מכון השטיפה, מיום 22.11.15).
29. כל הראיות מצביעות על כך שלפני שהמנוח עלה לרכבו של המשיב, לא היה כל עימות: כך העידו העובד ח' א' בחקירתו מיום 03.11.15 שורה 22, ס' א' בהודעתו מיום 21.10.15 שורה 38 אשר גם מציין שהם לחצו ידיים, עמאר אבו ראדי בהודעתו מיום 21.10.15 שורה 11 וח' א' מיום 22.10.15, שורה 12, אשר גם מציין שהמנוח ניגש אל המשיב וכי הם לחצו ידיים, דיברו וצחקו.
30. המשיב מסר גרסה לגבי הסיבה לכך שביקש את עזרתו של המנוח בהנעת השופל. המשיב מסר שהמנוח התמצא בטרקטורים. תמיכה לכך ניתן למצוא בדבריו של אביו של המנוח בהודעתו מיום 15.11.15 בהשיבו בחיוב לשאלה האם בנו ידע לבצע תיקונים בטרקטור (שורות 21 - 22). האב גם נשאל באיזה סוגים של טרקטורים ביצע בנו טיפולים והוא השיב "95002 זה שופל במרכז ספיר והשני" (שורות 25 - 26). לעניין זה אציין כי ניתן לקבל, בשלב הזה, את טענת הסניגור לפיה העובדה שא' וע' היו עסוקים בתיקון טרקטור מסוים, אין פירושה שלא הגיוני שהמשיב ביקש מן המנוח לטפל בטרקטור אחר מסוג שופל. הוברר שלמשפחה טרקטורים רבים וגרסה זו של המשיב לא נסתרה לכאורה.
31. לעניין מעורבותם של א' וע' באירועים, לא למותר להדגיש כי על פי הראיות, כאשר הם הביאו את המנוח ל"*****", הם מסרו לשלומית אטיאס במקום שיש להם פצוע ברכב, שנפל מטרקטורון, דהיינו, הם לא סיפרו את האמת ולא הראו את הפציעות החמורות.
32. עוד אציין שצפייה בסרטון השחזור מעלה כי הנתונים שמסר המשיב, לעניין מיקומו של השיג יחסית לביתו, הימצאותה של גבעה בסמוך לשיג, עליה עלה המשיב, לגרסתו, כדי לראות לאן הטרקטור שהיה סמוך לשיג נסע, עולים בקנה אחד עם הנצפה בסרטון.
33. נכון הדבר כי קיים שוני בין גרסאות המשיב וגם בהשוואתן עם גרסת אשתו, לעניין מעשיו של המשיב כאשר סר לביתו להחלפת הבגדים לבגדי עבודה. כאמור, המשיב מסר שהוא שתה תה וכך גם אשתו ובגרסה אחרת מסר המשיב ששיחק עם ילדתו. ראשית, אין המדובר הוא בסתירה דווקא ומכל מקום, אין בכך כדי להעצים באופן משמעותי וכנדרש במקרה זה את מארג הראיות. כמו כן, יש לציין שאשתו של המשיב אישרה בהודעתה שהמשיב יצא כדי לתקן טרקטור והיא יודעת זאת, באשר המשיב החליף בגדיו לבגדי עבודה (הודעה מיום 01.11.15 שורות 87 - 90).

34. ב"כ המבקשת עורר את הקושי שקיים בעובדה שהמשיב, למרות שהוא הראשון שמצא את המנוח פצוע בשיג, לא הושיט עזרה למנוח, אלא טלפן לק' וק' הוא הראשון אשר סחב את המנוח לרכב וביקש את עזרתם של א' וע'. ק' נתן הסבר לכך בהודעתו מיום 21.10.15, שורות 258 - 259 באומרו "אני חושב שהוא נבהל, לא יודע למה הוא לא עזר לו". הסבר זה, אינו בלתי הגיוני ומכל מקום, אין בעובדה שהמשיב לא עזר, משום משקל מספיק כדי להקים את מארג הראיות הנדרש לצורך הרשעה, גם לא יחד עם הראיות והנתונים הנוספים שבתיק החקירה.
35. קיים טעם של ממש בטענתו של הסניגור לעניין הקלטת השיחה בין ח' וע' א', אחיו של המשיב. תשובתו של ע' לשאלת ח' האם ס' מעורב (התשובה שניתנה היא "אהה", יתכן כתשובה חיובית), אינה בבחינת ראיה בעלת משקל אשר יהיה בה כדי להשלים את החסר במארג הראיות הנסיבתיות. במיוחד הדברים אמורים כאשר מסתבר שיש אנשים נוספים ששמו ס' וכן לאור דברים נוספים שאומר ח' לע': "נשחרר אותך מישהו יקח את התיק".
36. עוד יש לציין כי דבריו של המשיב, לפיהם אם רצה לפגוע במנוח, לא היה לוקח אותו לשיג שלו, של המשיב, אינם דברים בלתי סבירים.
37. אשר לטענתה של המבקשת לפיה דברי המשיב כי ברח למשך 20 ימים ושהה במדבר אינם הגיוניים, שכן הוא הגיע למשטרה כאשר הוא נקי ומצוחצח, הרי קיים הסבר בכך שהמשיב, בטרם הגיע למשטרה, עבר דרך ביתו, והדבר אך הגיוני.
38. התוצאה הינה כי למרות שהמשיב הסיע את המנוח אל המקום אשר בו נדקר המנוח, והוא האחרון אשר ראה את המנוח כאשר הוא בריא ושלם, ולמרות מספר סימני שאלה שמתעוררים סביב גרסתו של המנוח, לא ניתן לומר שקיימות ראיות לכאורה, שעוצמתן היא כזאת אשר יש בכוחה להוביל למסקנה סבירה, הגיונית ויחידה, והיא כי המשיב הוא זה שדקר את המנוח. שלושה אנשים נוספים היו מעורבים לכאורה, באופן קרוב, לאירועים שבסמוך לאחר דקירתו של המנוח ולא קיימות ראיות מספיקות אשר תצבענה על כך שמעורבותו של המשיב בסכסוך, הייתה כזאת אשר תצביע עליו דווקא כמי שמעוניין בפגיעה במנוח.
39. אודה ולא אבוש כי נוכח מסקנתי דלעיל, שקלתי שמא יש למקום להורות על שחרורו של המשיב שלא בתנאים מגבילים, אלא בערובה בלבד. בסופו של יום מצאתי כי אין מקום לכך והמשיב ישוחרר בתנאים מגבילים. המסקנה למעשה אינה כי כלל לא קיימות ראיות לכאורה במקרה הזה, אלא כי ב"מדרג עוצמת הראיות" העשויות להביא למסקנה הגיונית יחידה בדבר אשמתו של המשיב, העוצמה היא נמוכה מאוד, אך ראיות כאמור קיימות.
- ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ו, 28 דצמבר 2015, בנוכחות הצדדים.